

РЕШЕНИЕ

№ 17793

гр. София, 26.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в
публично заседание на 23.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **1927** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 165, ал. 6 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) във връзка с чл. 145–178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на А. С. А., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк][жилищен адрес] чрез адвокат Б. А., срещу Заповед № 513з-1019 от 31.01.2025г., издадена от директор на Столична дирекция на вътрешните работи при Министерство на вътрешните работи /СДВР-МВР/ е временно преназначен за срок от 2 (два) месеца на младши изпълнителска длъжност - старши полицаи в група „Охрана и патрулно-постова дейност“ на 01 сектор „Организация на охранителната дейност“ към отдел „Охранителна полиция“ при СДВР.

В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна, издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и с целта на закона. Било допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, тъй като не били спазени изискванията на чл. 165 от ЗМВР и чл. 14, ал. 2 от Наредба № 8121з-310 от 17.07.2014г. за преназначаване на държавните служители в МВР - липсвали конкретни фактически обстоятелства и мотивировка за възникнала служебна необходимост, а освен това жалбоподателят не бил запознат с изготвено мотивирано предложение за преназначаването му и не му била предоставена възможност да изложи аргументи дали е възникнала служебна необходимост. Изложените в заповедта фактически и правни основания били общи, без конкретика. Със заповедта се извършвали необосновани кадрови размествания и същата била инструмент на превратно упражняване на работодателска власт. С оглед на така изложеното, жалбоподателят моли да бъде постановено решение, с което да бъде отменена

оспорената заповед. Претендира заплащане на направените по делото разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно уведомен не се явява лично, представлява се от адвокат А., която моли съда да уважи депозираната жалба по изложените в нея съображения, като отмени оспорената заповед. Претендират се сторените по делото разноски, съгласно представен списък. Представя писмени бележки.

Ответникът – Директор на Столична дирекция на вътрешните работи при Министерство на вътрешните работи, редовно уведомен не се явява, представлява се от юрисконсулт С., който моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. Представя писмени бележки.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София-град, след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство по издаване на оспорената Заповед № 513з-1019 от 31.01.2025г., издадена от директор на Столична дирекция на вътрешните работи започва със издаването на Предложение с рег. № 513р-10587/31.01.2025г. на заместник-директора на СДВР за временно преназначаване по мотивирана служебна необходимост на държавни служители в СДВР, сред които и на жалбоподателя. Предложението е издадено във връзка със Заповед № 8121К-11184/22.07.2024г. на министъра на вътрешните работи, с която в щата на СДВР са включени 87 щатни бройки и е създадена група „Охрана и патрулно-постова дейност“ в 01 сектор „Организация на охранителната дейност“ към отдел „Охранителна полиция“. Посочено е, че в група „Охрана и патрулно-постова дейност“ в 01 сектор „Организация на охранителната дейност“ към отдел „Охранителна полиция“ има 77 вакантни длъжности за полицей-старши полицей и, че е обявен конкурс за назначаване на служители. Във връзка с необходимостта да бъде обезпечена охраната на Регистрационно-приемателен център „Военна рампа“ към Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет от полицейски служители е предложено да бъдат преназначени 23 служители, сред които под номер 22 в предложението е жалбоподателят А. С. А.. В резултат от направеното предложение е издадена процесната Заповед № 513з-1019 от 31.01.2025г., издадена от директор на Столична дирекция на вътрешните работи при Министерство на вътрешните работи, с която на основание чл. 159, ал. 1, т. 4, във вр. чл. 165, ал. 1 и, ал. 2, пр. 2, ал. 3 и, ал. 5 от ЗМВР, във вр. чл. 12, ал. 1, т. 1, чл. 14, ал. 1 и, ал. 2 от Наредба № 8121з-310 от 17.07.2014г. за преназначаване на държавни служители в МВР, както и с оглед посоченото Предложение с рег. № 513р-10587/31.01.2025г. на заместник-директора на СДВР, жалбоподателят младши инспектор А. А. – младши автоконтрольор I степен в 01 група на 02 сектор „Пътен контрол и осигуряване на мероприятие“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, е временно преназначен на младши изпълнителска длъжност – старши полицей в група „Охрана и патрулно-постова дейност“ на 01 сектор „Организация на охранителната дейност“ към отдел „Охранителна полиция“ при СДВР за срок от два месеца. Заповедта е мотивирана с изложените в предложението съображения, а именно с необходимостта да бъде обезпечена охраната на Регистрационно-приемателен център „Военна рампа“ към ДАБ при МС от полицейски служители

Заповедта е връчена на служителя на 03.02.2025г., а жалбата срещу заповедта е депозирана в АССГ на 14.02.2025г. и заведена с вх. № 3530/14.02.2025г. по описа на съда.

По делото е представена административната преписка, включително и допълнителни доказателства от страна на ответника с молба от 08.04.2025г.

При така установената фактическа обстановка от правна страна, съдът намира следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу индивидуален административен акт, който подлежи на обжалване, съгласно разпоредбата на чл. 211 от ЗМВР.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

В настоящето производство и съгласно разпоредбите на чл. 168, ал. 1 вр. чл. 146 от АПК, Съдът извършва проверка по законосъобразността на оспорения административен акт, като преценява дали е издаден от компетентен административен орган, при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалноправните и материалноправните разпоредби по неговото издаване и съобразен ли е с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган по смисъла на чл. 143, ал. 1, т. 3 вр. чл. 159, ал. 1, т. 4 от ЗМВР, а именно Директор на СДВР, който като ръководител на СДВР е определен да преназначава държавните служители на младши изпълнителски длъжности.

Заповедта е обективизирана в писмена форма. Видно от съдържанието на акта, като правно основание за неговото издаване са посочени разпоредбите на чл. 159, ал. 1, т. 4, във вр. чл. 165, ал. 1 и, ал. 2, пр. 2, ал. 3 и, ал. 5 от ЗМВР, във вр. чл. 12, ал. 1, т. 1, чл. 14, ал. 1 и, ал. 2 от Наредба № 81213-310 от 17.07.2014г. за преназначаване на държавни служители в МВР.

Като фактическо основание за издаването на оспорената заповед е посочено, че към момента на издаване на заповедта е обявен конкурс за назначаване на служители в група „Охрана и патрулно-постова дейност“ на 01 сектор „Организация на охранителната дейност“ към отдел „Охранителна полиция“ при СДВР, но същите все още не са преминали курс за първоначална подготовка и не се назначени на длъжностите. Охраната на Регистрационно-приемателните центрове в [населено място] към Държавна агенция за бежанците (ДАБ) при Министерския съвет е денонощна и е организирана на 12-часов сменен режим на работа. И с оглед необходимостта да бъде обезпечена охраната на Регистрационно-приемателен център „Военна рампа“ към ДАБ при МС от полицейски служители е предложено жалбоподателят да бъде преназначен.

В тази връзка следва да се има предвид, че фактическите основания са юридическите факти, наличието на които дава възможност на административния орган да упражни правомощието си да издаде административен акт. Същите следва да са описани в акта и доказването на тяхното съществуване е в тежест на административния орган. Доказването на фактическите основания е свързано с преценката за материалната законосъобразност на акта - доколко изложените факти, въз основа на които е издаден административният акт, са подведени под съответстващата им правна норма. В оспорената заповед органът излага горепосочените фактически основания и се позовава на Предложение с рег. № 513р-10587/31.01.2025г. на заместник-директора на СДВР, което е допустимо съгласно разрешението, дадено с Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975г. на ОСГК на ВС. Тоест в оспорената заповед са посочени фактическите основания за нейното издаване и съответно не е налице отменително основание по чл. 164, т. 2 от АПК.

В хода на процедурата по издаване на оспорената заповед е допуснато съществено процесуално нарушение, което се явява самостоятелно основание за отмяна на акта. В ЗМВР и Наредбата няма разграничение в процедурата по временно преназначаване на държавен служител в зависимост от това коя е приложимата хипотеза на временно преназначаване (със съгласие или служебна необходимост). Съгласно чл. 13, ал. 1 от Наредба № 81213-310 от 17.07.2014г., при необходимост от временно преназначаване се изготвя мотивирано предложение по реда на чл. 5, ал. 1, с което държавният служител се запознава срещу подпис и отразява съгласието или несъгласието си. В настоящия случай няма спор, че липсва връчване на мотивираното предложение, а това предполага лишаване на служителя от възможност да изрази становището си и от право да вземе участие в административното производство по издаване на заповедта, което е съществено

нарушение на административно производствените правила (в този смисъл Решение № 9221 от 3.10.2023 г. на ВАС по адм. д. № 2056/2023 г., V отд. и Решение № 11132 от 17.10.2024 г. на ВАС по адм. д. № 5067/2024 г., V о.). Ето защо съдът приема, че е налице основание за отмяна на заповедта по чл. 146, т. 3 от АПК.

За пълнота на изложението следва да бъде отбелязано, че разпоредбата на чл. 165, ал. 1 ЗМВР предвижда кога държавният служител може да бъде временно преназначен на същата или по-висока вакантна длъжност. Временното преназначаване се извършва със съгласието на служителя, освен в случаите на мотивирана служебна необходимост - чл. 165, ал. 2 ЗМВР. От материалите по делото е видно, че запознаване с предложението и съгласие на служителя не е налице. Не се изисква съгласие на служителя, само в случаите на мотивирана служебна необходимост по смисъла на § 1, т. 23 ДР на ЗМВР. Преценката за т. нар. „служебна необходимост“, макар и предоставена на оперативната самостоятелност на административния орган при издаването на акта по чл. 165 от ЗМВР, подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл. 169 от АПК. При тази проверка следва да се прецени дали правомощието на органа е упражнено в рамките на закона, тоест дали фактите, на които се позовава административният орган, могат да бъдат подведени под приложената от него правна норма.

Легална дефиниция на понятието „служебна необходимост“ е дадено в § 1, т. 23 от ДР на ЗМВР и е налице при извънредни промени в оперативната обстановка, състоянието на престъпността и обществения ред, нормативни промени и/или промени във функционалните задължения на структурите. В процесния случай описаните фактически обстоятелства за издаване на заповедта не съответстват на посочените предпоставки, като не са ангажирани каквито и да е доказателства в тази насока. Целта на нормата на чл. 165 ЗМВР е да се осигури кадрова обезпеченост на съответната държавна администрация в случаите на настъпване на извънредни ситуации, изчерпателно посочени в разпоредбата на § 1, т. 23 от ДР на ЗМВР. От изложеното следва, че процесната заповед е издадена и в нарушение на материалния закон тъй като не е налице „служебна необходимост“. Съображенията изложени от органа, с които е мотивирана служебна необходимост, са свързани с необходимостта от кадрово обезпечаване на група „Охрана и патрулно-постова дейност“ на 01 сектор „Организация на охранителната дейност“ към отдел „Охранителна полиция“ при СДВР не се отнасят до извънредни обстоятелства, които следва да са такива от извънреден характер, стоящи извън волята на органа непредвидими и непредотвратими събития, каквито в мотивите на акта и в предложението не са изложени.

Следва да бъде посочено, че от представените в хода на производството доказателства е видно, че в щата на СДВР са включени 87 щатни бройки и е създадена група „Охрана и патрулно-постова дейност“ в 01 сектор „Организация на охранителната дейност“ към отдел „Охранителна полиция“. Съдът намира, че органът е разполагал с достатъчно време да предприеме други подходящи мерки за преодоляване на кадровия дефицит като съобрази, че целта на временното преназначаване по чл. 165, ал. 2 ЗМВР не е справяне с подобни кадрови проблеми, а наличие на служебна необходимост, дефинирана в § 1, т. 23 от ДР на ЗМВР. Доколкото ЗМВР предвижда възможност актове от вида на процесния да бъдат издавани едностранно от страна на органа по назначаване, като гаранция за защита правата на служителите, законодателят е въвел с нормата на чл. 165, ал. 2 от ЗМВР изрично задължение на органа да мотивира в своя акт наличието на възникнала служебна необходимост, обосноваваща неговото издаване. Т. мотивиране ще е налице при наличието на изложени конкретни данни и обстоятелства по отношение моментната оперативна обстановка и тенденциите за нейното развитие в периода на предприетото преназначаване, от които може да се направи еднозначен извод, че с наличния кадрови състав не би било възможно изпълнението на възложените на съответното учреждение конкретни задачи,

която хипотеза в случая не е налице. Така, въпреки изложената конкретика, посочените като фактическо основание в заповедта обстоятелства са немотивирани по смисъла на чл. 14, ал. 2, във вр., ал. 1 от Наредба № 8121з-310/17.07.2014г. и § 1, т. 23 от ДР на ЗМВР и не обосновават наличие на основание за временно преназначаване на служителя по чл. 165, ал. 2, пр. 2 от ЗМВР - извънредни промени в оперативната обстановка, още повече в другите предвидени хипотези - извънредни промени в състоянието на престъпността и обществения ред, нормативни промени и/или промени във функционалните задължения на структурите. Със заповедта е извършено временно преназначаване, но не са установени относимите към спора факти, касаещи действителна служебна необходимост, поради което е налице отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК.

На последно място, съдът счита, че оспорената заповед е издадена и в несъответствие с целта на закона - преназначаването следва да бъде извършвано само при безспорно установена и доказана служебна необходимост, мотивирана с нужда от преодоляване на извънредни, стоящи извън волята на органа непредвидими и необратими събития, които се подвеждат под изричната норма на т. 23, § 1 от ДР на ЗМВР. Поради което заповедта за временното преназначаване на служителя, без неговото съгласие е издадена при липса на мотиви и при липса на материално-правно основание за това, както и в нарушение на целта на закона.

По изложените съображения следва да се приеме, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената форма, но при неспазване на административнопроизводствените правила, несъответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде отменена.

С оглед изхода на спора, съдът следва да разгледа претенцията на оспорващия за присъждане на разноски - 10 лева държавна такса и 850 лева по договор за правна защита. Ответникът е възразил за прекомерност на възнаграждението на адвоката, което възражение съдът намира за неоснователно, с оглед минималния размер, посочен в Наредбата за възнаграждения за адвокатска работа, е именно до 750,00 лв., съгласно чл. 8, ал. 2, т. 3. от същата. Предвид изложеното, на жалбоподателя следва да се присъдят заплатените от него разноски в пълен размер – 860 лв.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен съд София - град, I отделение, 63-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. С. А., ЕГН: [ЕГН], Заповед № 513з-1019 от 31.01.2025г., издадена от директор на Столична дирекция на вътрешните работи при Министерство на вътрешните работи /СДВР-МВР/ е временно преназначен за срок от 2 (два) месеца на младши изпълнителска длъжност - старши полицай в група „Охрана и патрулно-постова дейност“ на 01 сектор „Организация на охранителната дейност“ към отдел „Охранителна полиция“ при СДВР.

ОСЪЖДА Столична Дирекция на Вътрешните Работи да заплати на А. С. А., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк][жилищен адрес] на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, сумата от 860 (осемстотин и шестдесет) лева, представляваща направените разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ:

